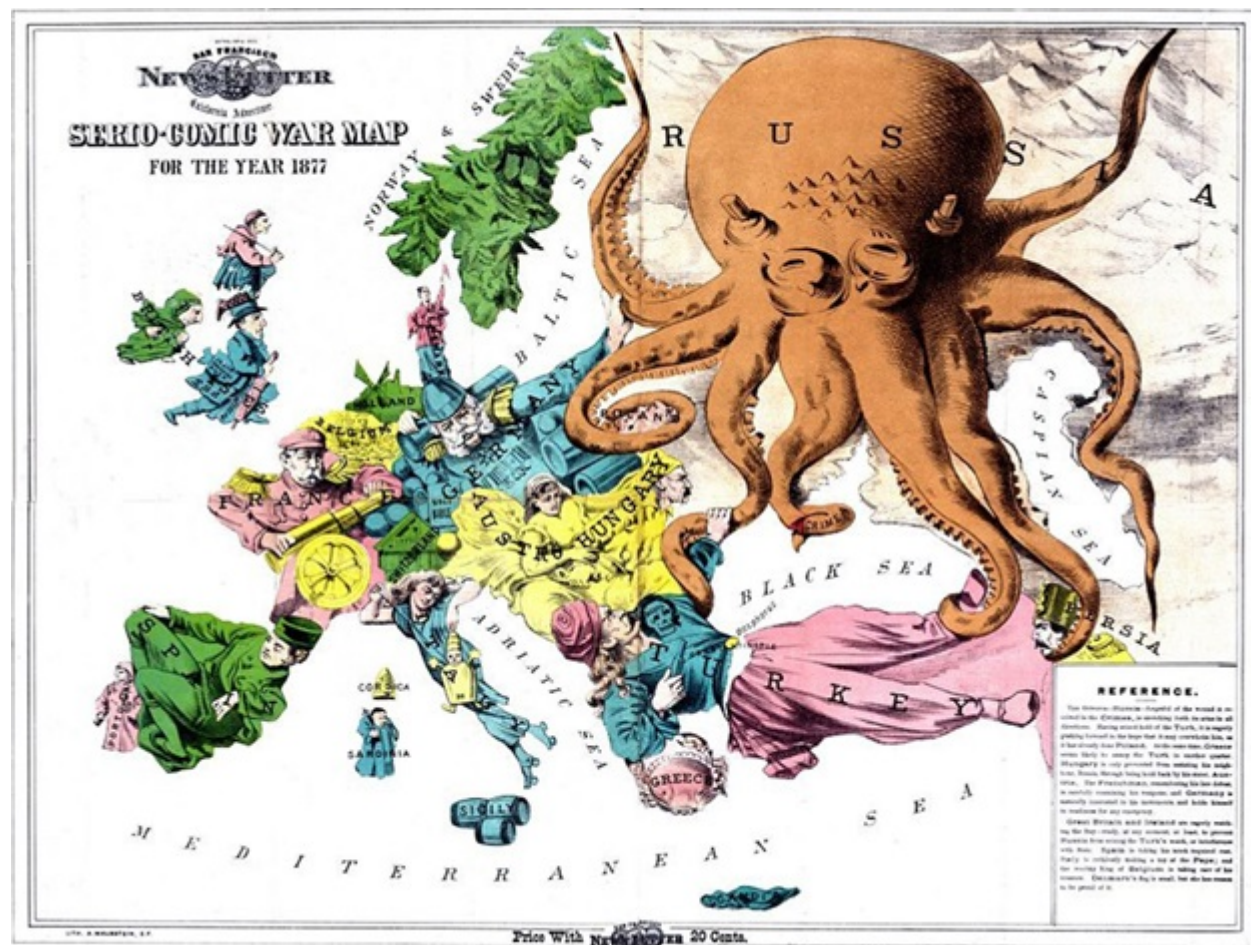

Kdo a proč šíří rusofobní hysterii?

- CZ24 News | 18. května 2021

ČESKO/SLOVENSKO/RUSKO: Historik a publicista Ivo Šebestík se v širším historickém kontextu zamyslel nad tím, kdo a proč dnes šíří hysterii ve spojení s kulturně konstruovaným strachem z Ruska.

Média hlavního proudu včetně médií veřejné služby věnovala letos výročí osvobození Československa ještě méně pozornosti, než tomu bylo v předchozích letech. Jednou z příčin nezájmu je angažmá těchto médií při sledování ničím nedoložené ruské stopy ve vrbětickém případu. Toto ale není jediný důvod. Snaha nepřipomínat výročí osvobození a konce druhé světové války je dlouhodobá a souvisí s velkou obtíží, jak se při této vzpomínce vyhnout zásadnímu významu Rudé armády.

V českých zemích, ale ani na Slovensku, neexistují dlouhodobé historické předpoklady pro vznik rusofobie. Na rozdíl například od Polska, kde rusofobie vyrůstá z několika staletí vzájemných bojů mezi Poláky a Rusy o Ukrajinu, Bělorusko i Litvu a ze skutečně vyhroceného nepřátelství, které probíhalo také po celá dvě desetiletí mezi oběma světovými válkami.

Vztah mezi Čechy a Slováky na jedné straně a Rusy na straně druhé byl minimálně od času národního probuzení naopak většinově příznivý. Bez přehánění se dalo mluvit o slovanské vzájemnosti, která měla být ochranou před germanizací [1]. Proběhly slovanské sjezdy v Moskvě i v Praze, čeští muzikanti působili velice aktivně v Petrohradu (Dusík, Nápravník) a ruští cestovali do

Prahy (Anton Rubinštejn, Čajkovskij, Balakirjev). Národní buditelé hledali oporu proti germanizaci u této jediné slovanské velmoci. Havlíček-Borovský považoval za naprosto normální, že každý vzdělaný Čech má znát všechny slovanské jazyky, ruštinu především. Ostatně Šafařík považoval slovanské jazyky za dialekty jediné slovanštiny. Myšlenka slovanské vzájemnosti byla skutečně velice silná a jejím posledním velkým vyznavačem byl patrně Karel Kramář.

Za první světové války mnozí Češi odmítali bojovat na haličské frontě proti svým slovanským bratrům. No a československo-ruský vztah později doznal významného posílení právě v čase osvobození země od německé okupace, které bez přehánění představovalo záchranu národa před germanizací, zotročením a vyvražděním. Jedinou skvrnou na vzájemných vztazích mezi těmito národy se stalo obsazení Československa vojsky Varšavské smlouvy v srpnu 1968 a následná přítomnost sovětské armády na československém území. Přítomnost pro většinu obyvatelstva neviditelná, neboť vojáci SSSR měli v podstatě zcela zamezen jakýkoliv kontakt s civilním obyvatelstvem, a také důstojníci se pohybovali ve velmi omezeném prostoru poblíž svých posádek. Jakási sovětská obdoba obrázku, jaký nabídl Jiří Mencl ve filmu *Obsluhoval jsem anglického krále*, kdy se luxusní pražská restaurace zaplnila uniformami wehrmachtu a jednotek SS, nebyla v časech „ruské okupace“ možná, ani představitelná. [2]

Dvě okupace, které stojí proti sobě, ač jsou nesouměřitelné

Obě dvě události dvacátého století, tedy německý protektorát spojený s germanizační a vyhlazovací politikou Německa vůči Čechům (a úplným vykradením obou zemí) a sovětská okupace, která byla ale ze širšího geopolitického pohledu především vyvážením přítomnosti amerických základů na území Západního Německa, stojí nyní proti sobě. Proti tradičnímu respektu Čechů i Slováků vůči vojákům všech států SSSR, kteří s nezměrným vypětím a obrovskými ztrátami zachránili velkou část Evropy před německým nacismem, stojí domácí rusofobní kruhy, které naopak toto osvobození vedou k zapomnění a zdůrazňují takzvanou „ruskou“ okupaci z roku 1968, která se v žádném ohledu nedá se soustavným německým terorem trvajícím šest let srovnat.

Rusofobní kruhy v ČR, o jejichž složení se zmíním později, v souvislosti s druhou světovou válkou vyhledávají všechny záminky k tomu, aby u Sovětského svazu odhalili velmocenské strategie, které snižují nebo popírají jakékoliv motivy, které u obyvatel bývalého Československa právem probouzely vděčnost vůči osvoboditelům a úctu k hrdinství vojáků i důstojníků Rudé armády. Přitom si počínají výběrově, přesně tak, jak pracuje propaganda, která sleduje konkrétní cíl, nikoliv pravdivý obraz. Přínejmenším směřují Stalina s důstojníky a obyčejnými vojáky Rudé armády, v níž bojovali občané všech národů SSSR. A komické je, že ve své rusofobii úplně ignorují fakt, že Stalin a Berija byli Gruzínci a Brežněv Ukrajinec, Dzeržinski dokonce původem Polák. Rusofoby pravda ovšem nezajímá. Sledují svůj cíl, své fobie, svoji službu cizím zájmům a svoji hloupost.

Evropa v předvečer války - jen velmi stručně

Nechci zde, v prostoru pouhého článku, věnovat pozornost detailnímu popisu příčin a průběhu druhé světové války. To je příliš rozsáhlé téma na jeden článek. Zmíním pouze několik podstatných věcí, které unikají pozornosti.

Pro sledování historie je velice důležité mít před očima mapu. Obviňování Moskvy z různých taktických kroků před válkou, v jejím průběhu a na jejím konci, má totiž za cíl odvedení pozornosti od chování jiných států Evropy i USA, z nichž většina se stala spojenci ČR po listopadu 1989, a které

v souladu se svými aktuálními zájmy hospodářskými a mocenskými vstupují právě v těchto letech do tvrdé konfrontace s Ruskem, které za prezidentství Vladimíra Putina odmítlo podrobit se vůli západního kapitálu a USA, případně Velké Británie, která vůči Rusku sleduje svoji politiku obkličování starou cca tři sta let. Pohlížet na studenou válku jako na konfrontaci mezi svobodou a totalitou je v podstatě přijetím úplně marginální optiky. Šlo o moc, nadvládu, peníze a zisky pro nemnohé. Vše ostatní byly jen záminky určené pro širokou veřejnost, aby taktiku velmocí přijímala za svou.

Současná politika rusofobních kruhů v ČR se nese snahou odebrat hustou černou barvu z přibližně desítky zemí Evropy a předválečných USA a začernit touto špínou mastných sazí Sovětský svaz. Rusofobové naprosto ignorují skutečnost, že před válkou, během ní a po jejím skončení všechny pozdější vítězné mocnosti sledovaly především a jediné své vlastní bezpečnostní nebo mocenské a strategické zájmy. Pokud si vezmeme za cíl odhalit tyto cíle u kterékoliv z velmocí, jedno zda u USA, Velké Británie, Francie nebo u SSSR či Polska, získáme přesně takový obrázek, jaký si přejeme mít. V kritickém hledáčku rusofobů a jejich médií se už 32 let nachází Rusko. Paradoxní je, že ve srovnání se všemi zmíněnými státy má toto bolševické a jistě totalitní Rusko (Sovětský svaz) nejméně másla na hlavě. Podívejme se na to blíže.

Rozložíme-li si před sebou na stole mapu předválečné Evropy, vidíme, že fašismus nebo nacismus pronikl do spousty zemí a všude se ujal dominantní pozice. Třicátá léta se odvíjela jednak v hospodářské krizi, ale také ve velké časové blízkosti k poválečnému uspořádání Evropy z roku 1919, které vzalo Německu, Rakousku, Uhrám, Turecku, Itálii, ale i Rusku velká území (Rusku už v důsledku brestlitevského míru) nebo pořádný kus mezinárodního vlivu. Těžké hospodářské podmínky prokrestily cestu k moci Mussolinimu i Hitlerovi. Ale imperiální vzpomínky se začaly probouzet také v Maďarsku a Polsku, jež velice želelo ztrát na Ukrajině, na Litvě, v Bělorusku. Pandořiny skříňky se pomalu otvíraly po celé Evropě. Snad jediné Československo dlelo v jistém mylném pocitu bezpečí, v domněnku, že je chráněno coby člen Malé dohody svými svazky s Rumunskem a Jugoslávií, ale hlavně sázelo na velkou Francii, jež prošla zákopy 1. světové války jako vítěz. Ovšem řádně vyčerpaný a zakrvácený.

Sovětský svaz se stačil zkonsolidovat po bolševické revoluci. Ustál zahraniční intervence, vojenské, diplomatické i jiné včetně války s Polskem. Úspěchy budovatelských pětiletok posunuly agrární a v podstatě ještě polofeudální zemi na úroveň rychle se rozvíjející industriální země. Sovětský svaz měl ale už za sebou také stalinské čistky, či jejich první fázi. Stalin v ohromném rozsahu stěhoval obyvatelstvo z jedné části impéria do druhé, aniž se lidí ptal na názor, Ukrajinu stihl katastrofální hladomor. Sovětský svaz byl zemí ohromných rozporů. Fantastické úspěchy v industrializaci, ve školství a ve vědě, stály proti nezměrnému utrpení lidí v některých částech země. Teorie vývozu revoluce po vzoru francouzských Jakobínů nebyla na pořadu dne. Moskva chtěla na mezinárodní scéně klid, který jí ale nebyl přán. Schylovalo se k nové válce, která měla být, z pohledu západních demokracií, definitivní ranou ruskému bolševismu. Západ si pěstoval Hitlera asi tak jako si Seneca pěstoval Nerona. Seneca rovněž netušil, že tahle výchova tyрана nakonec povede i jeho k sebevraždě.

Státy s máslem na hlavě

V komunikačním prostoru se i v předchozím, „socialistickém“, režimu velká část Evropy zbavovala viny za podíl na Hitlerově běsnění, neboť některé státy pozdější „socialistické soustavy“ měly také fašistickou minulost. Předválečné Československo bylo skutečně v postatě ostrůvkem demokracie uprostřed k totalitě směřující Evropy. Rakousko připojené v roce 1938 k nacistickému Německu se stalo v postatě druhou zemí nacismu. Po válce si Rakousko získalo neutralitu (není členem NATO)

a Evropa milostivě zapomněla na to, že Hitler byl vlastně Rakušan [3] a že nacisté řádili ve Vídni dost podobně jako předtím v Mnichově. Rozkrádaly se sbírky obrazů rakouských malířů Klimtovy doby i školy a kradly se i vzácné malby židovských tvůrců. Vynikající skladatel Richard Strauss, jenž složil nádhernou Alpskou symfonii, ale byl pod pantoflem své ženy, byl rakouskými nacisty nucen ke kolaboraci, tedy ke skladbám pro třetí říši. Dělal vše proto, aby je skládat nemusel, ale vina na něm stejně ulpěla.

Bývalé imperiální Uhersko zavětřilo šanci na obnovení své pozice v Evropě prostřednictvím úzkých vazem na nacistické Německo. Španělsko a Portugalsko měly fašistické režimy, které v době války ale udržovaly jistou neutralitu. Ve španělské válce Západ podporoval finančně i zbraněmi generála Franca. Odevšad, i z Československa, proudili do Španělska interbrigadisté. Sovětský svaz podporoval tu stranu, za kterou v roce 1936 položil básník Lorca život.

Fašismus se jako první prosadil už počátkem dvacátých let minulého století v Itálii. Fašizující moc pronikla do Bulharska a po atentátu na jugoslávského krále Alexandra I. Karadordeviće, ke kterému došlo v roce 1934, také Jugoslávie sklouzla ke spojenectví s fašistickými a nacistickými silami v Evropě. Král Alexandr I. upřednostňoval profrancouzskou orientaci a byl velkým přítelem tehdejšího Československa. Chorvatští Ustašovci, pozdější patneři německých nacistů, se ho pokusili zabít už během jeho návštěvy Záhřebu o rok dříve. Atentát nakonec s podporou německých tajných služeb (opravdu pozor na tajné služby!) zorganizoval později, ve válce nechvalně známý Ante Pavelić. Ustašovské zločiny v Jugoslávii se vyznačovaly nepředstavitelnou krutostí až bestialitou. Skutečnost, že Tito, sám původem Chorvat, dokázal na dlouhou dobu konsolidovat Jugoslávii ve funkční federaci, ve které vzpomínky na válečné krutosti ustupovaly do pozadí, působí téměř jako zázrak. Na začátku devadesátých let bylo ale vše zlé náhle zpět. Německo si přálo rozpad Jugoslávie, zbraně z bývalé NDR proudily do Chorvatska a západní média spustila extrémně vyhrocenou nenávistnou kampaň proti Srbům. Jugoslávie se rozpadla v krvi, ale to ještě neměl být konec. Poslední dějství Jugoslávie sehrálo bombardování Srbska letadly NATO v roce 1999. Na této kampani se už podílela i Česká republika svým souhlasem a členstvím v NATO. Čistý štít, který si Češi drželi od vzniku prvního samostatného státu v roce 1918, obdržel tak první dávku špíny. Dnes už je tento (kdysi čistý) štít jedna velká skvrna.

Nenápadné, ale rozhodně ne nevinné Polsko

Velice málo známá a v současné Evropě v podstatě utajená je ale také tehdejší bezprostřední předválečná role Polska. Polsko, které tvořilo v minulosti součást Polsko-litevské unie (1569 až 1795), spojením se starou Litvou získalo rozsáhlá území v Bělorusku a na Ukrajině. Rozkládala se v podstatě od Baltu až po Černé moře. Tato území se stala konfliktním místem ve sporech s Moskvou a vlastně založila problém, který s dějinami nezmizel, naopak má svoji aktuální podobu i v současném nelítostném trhání Ukrajiny (dílem pravoslavné, dílem katolické, částečně prozápadní, částečně proruské) a ve snahách Západu (především USA, Velká Británie a Polsko) dosadit v Minsku prostřednictvím další oranžové revoluce, alias nějakého takového Majdanu, loutkovou prozápadně orientovanou vládu, stejně jako je tomu v Kyjevě.

Nic nemůže být lepšího, než když stojí v čele státu postava bez vlastní politické zkušenosti, bez osobní strategie, vlastních plánů a představ. Stačí herec, který se naučí svoji roli ze scénáře a potom opakuje repliky na správném místě, ve správném pořadí. Takovou hlavu státu mají také na Slovensku a české protinárodní síly dělají vše pro to, aby někdo takový vystřídal na Hradě Miloše Zemana.

Polsko v 18. století utrpělo ono pověstné trojí dělení, což znamenalo konec jeho velmocenským nadějím. Šlechtický stát s obrovským počtem statkářů, s voleným králem, začal příliš přeceňovat

svoje síly a podceňovat vnitřní rozpory. A tak Polsko klesalo stále níž a níž. Proslýchá se, že právě Poláci přesvědčili Napoleona I., aby Francie spáchala sebevraždu tažením do Ruska. Snad mu polská šlechta dokonce i poslala do lože jednu krásnou mladou hraběnkou, Marii Walevskou. Ale tento příběh je možná více romantický než politický.

Polský zájem o obnovu svých velmocenských pozic na východě ale zůstal živý a v současné době prožívá novou renesanci pod štítem USA. Tedy Poláci si myslí, že je Američané proti Rusku podporují s ohledem na polské zájmy. Omyl. Poláci se v dějinách mýlí rádi. V souvislosti s příčinami druhé světové války je nutné připomenout, že v roce 1920 Polsko anektovalo část Litvy včetně hlavního města Vilnius. Na tuto okolnost si Poláci nevzpomínají rádi. Přejí si mít pověst mučedníků, nikoliv agresorů. Litvě byl po první světové válce v Pařížských dohodách přiznán status samostatného státu, stejně jako Polsku, Československu, Jugoslávii, Rumunsku. Polsko ale chtělo „svá bývalá území“, což konkrétně na Litvě vedlo k anexím části litevského území (Litva se se zábořem oblasti kolem Vilnius nikdy nesmířila a vždy Vilnius označovala za své hlavní město). Konflikt vedl k přerušení polsko-litevských oficiálních vztahů. Dokonce neexistovalo ani železniční spojení. Poláci začali s Litevci mluvit až v roce 1938. Mezi Poláky a Litevci se v té době ale probouzela vzájemná nenávist, která se projevovala útlakem menšin na obou stranách. V roce 1939 Sověti Litvu obsadili a oblast Vilnius předali zpátky Litvě, nicméně zakrátko na to celou Litvu připojili k SSSR. V roce 1941, během německého útoku proti SSSR, Litvu ovšem zabralo Německo.

Ale to bychom se už dostali příliš daleko od našeho tématu. Vraťme se k předválečnému Polsku. V něm se prosadila proněmecká a v podstatě fašizující politika polského ministra zahraničí Józefa Becka. Polsko uzavřelo už v lednu 1934 s Německem pakt o neútočení. Stalo se tak o pět let dříve, než SSSR – poté, kdy se mu nepodařilo získat Velkou Británii a Francii pro společný postup vůči Hitlerovi – podepsal v Moskvě onen nyní často připomínaný pak Molotov-Ribbentrop. Podobné smlouvy s Německem měla ale řada dalších zemí.

Beckova strategie byla prostá. Polsko se spoléhalo na smlouvu s Německem a počítalo s tím, že se německá agresivní politika zaměří výhradně proti Sovětskému svazu, což Polsku umožní, se souhlasem Berlína, zmocnit se bývalých území Polsko-litevské unie na východě. Německý Drang nach Osten byl program, se kterým západní demokracie, ani Polsko, neměly příliš problém. Za onen „nach Osten“ se všeobecně považovalo Rusko i s Ukrajinou a Běloruskem. Poláci, tedy Beck a jeho lidé, ovšem soudili, že se s Hitlerem dohodnou na rozdělení dobytých východních území. Ostatně, agresivní směřování polské zahraniční politiky se projevilo zábořem českého Těšínska a některých oblastí na Slovensku, ke kterému došlo ihned po německém zábořu československého pohraničí.

Politika Polska vůči Československu nebyla v žádném směru přátelská. Poláci sledující své zájmy na východě podporovali dokonce i oddělení Slovenska od českých zemí, ke kterému došlo de iure den před německým vpádem do zbytkového Československa v březnu 1939. V nastalé situaci, kdy do Polska odcházeli Češi, kteří zde chtěli budovat legie pro válku s Německem, se Polsko zdráhalo učinit oficiálně cokoliv, co by mohlo ohrozit jeho vztahy s Německem. Část Poláků si v té době už začínala uvědomovat, že teď budou patrně na řadě oni. Rakousko bylo včleněno do „říše“, Československo už neexistovalo a české země se vtělily do Německa formou protektorátu také. Ostatně, v Mnichově Velká Británie i Francie plně podpořily Hitlerův názor na to, že Češi odjakživa patřili do „říše“. Tudíž napadení českých zemí ani nikdo nepovažoval za začátek války v Evropě. Stejně jako anšlus Rakouska. Němci si jen vzali, co bylo jejich.

Zároveň Polsko odmítalo dát oněm pokusům o vznik „československých legií“ v Polsku onen punc česko-slovenský. Československo nemělo být obnoveno. Navíc oficiální polská politika se vymezovala proti Edvardu Benešovi, čímž se jednak chtěla zavděčit Německu, ale zároveň se nesla v duchu obvinění Beneše z jeho údajné prosovětské orientace. Beneš byl na tom tak trochu jako Miloš Zeman dnes. Že by podoba čistě náhodná nebo se dějiny zase maličko opakují?

Polsko dnes hraje roli ublížené země týrané Ruskem. Tento obraz Poláci šíří, kamkoliv se pohnou. Je ale v mnoha ohledech falešný. Ke každé akci Ruska proti Polsku můžeme postavit akci Polska proti Rusku. Dva kohouti na úrodných polích Ukrajiny? Polsko vedlo silnou protiruskou politiku. Velice se angažovalo v především britském plánu na zničení bolševického Ruska a pozdějšího SSSR. Britové sázeli na to, že se Rusko po bolševické revoluci nachází na pokraji vyčerpání. V letech 1919 až 1921 došlo k polsko-ruské válce. V jejím průběhu se Rusové dostali až téměř k Varšavě. Nicméně „zázrakem na Visle“, kde ruský velitel Tuchačevskij nezvládl strategii bitvy, a následnou porážkou Rusů na řece Němen, se karta obrátila a došlo k uzavření míru, během kterého se Polsku dostalo splnění významné části územních požadavků a Ukrajině byla umožněna „samostatnost“, ovšem pod dohledem Polska s Velkou Británií za zády. Ukrajina o tuto loutkovou samostatnost ale záhy přišla přiřčením k SSSR.

Na prahu druhé světové války tedy Polsko kalkulovalo, že s německou pomocí nebo alespoň tolerancí se mu podaří obnovit bývalou říši na východě. Věřilo, stejně jako Velká Británie, která právě touto sázkou nese velký díl odpovědnosti za vznik druhé světové války, že se Hitler se Stalinem vyčerpají vzájemnou válkou. Britové takto očekávali, že budou opět, jako v minulosti, rozhodovat o osudech Evropy. Britská politika vůči Evropě vždy stála na heslu „divide et impera“. Britové (Angličani) dbali na to, aby žádná evropská monarchie nezískala takovou pozici, s jejíž pomocí by mohla hatit britské plány. Byli to Angličani, kteří v napoleonských válkách zorganizovali koalici evropských monarchií, která Napoleona porazila u Lipska a potom i u Waterloo. Angličanům je v zásadě jedno, koho svými taktikami, strategiemi, kličkami i podvody zničí. Momentálně mají v hledáčku Moskvu a na seznamu vhodných obvinění „novičok“. Bolševický Sovětský svaz vyrostl příliš nad rámec, jaký byl pro Londýn snesitelný, a Putinovo Rusko má také velké ambice. Považte, nechce se nechat kolonizovat a vykrást do dna! Stará britská strategie obklíčování Ruska tedy musí znovu vstoupit do hry.

Patrně opravdu bezvýhodná pozice prezidenta Beneše

Slib Moskvy Benešovi, že Sovětský svaz přijde bojujícímu Československu na pomoc, i když Francie a Velká Británie zůstanou sedět doma, byl poněkud vágní. Jednak proto, že proti Benešově možnému rozhodnutí bránit se německé agresí stálo několik faktorů, které nemohl československý prezident ignorovat, ale také proto, že Polsko i Rumunsko nesouhlasily s případným postupem Rudé armády přes jejich území včetně přeletu letadel. Ony faktory, které zabránily Benešovi rozhodnout se pro boj s Hitlerem, byly všechny velice vážné. Tak především pomoc bolševické Moskvy by potvrzovala západní propagandu, která z Beneše dělala spojence SSSR. Dále československá buržoazie a bankéři dali prezidentu republiky jasně najevo, že dohoda s Hitlerem je jim milejší než pomoc Stalina. Tedy, že mu na válku s Německem nedají peníze. A konečně zde byly nedostavěné obranné pevnosti, s jejichž dobudováním se trestuhodně otálelo, a taky, jak to už v českých zemích bývá, se zřejmě rozkradla (ztratila?) část peněz na ně určených. Nejistá byla situace na Slovensku, klerikální kruhy hledaly cestu k vyhlášení samostatnosti Slovenska, k čemuž jim mohla dopomoci dohoda s nacistickým Německem. Nakonec tedy od Československa odpadlo i Slovensko. Republika s nedobudovaným opevněním, obklíčena ze tří stran nacistickými nebo profašistickými státy (včetně Polska a Maďarska), která měla velice nestabilní pozici i na Slovensku, taková země měla jen velice malou naději na úspěšnou obranu.

Československo mělo být sice chráněno smlouvou o vzájemné pomoci s Francií. Ale ta pomoc byla podmíněna účastí Velké Británie. Jenomže v krizových chvílích hraje každý stát jen na sebe a smlouvy přestávají mít cenu i toho papíru, na kterém byly napsány. Zvláštní, že současné české politické reprezentace po takových historických zkušenostech věří právě těm, kteří už důvěru zklamali.

Kdyby Beneš využil nabídky SSSR, ostatně nereálné, Velká Británie i Francie by dostaly argument, který potřebovaly k tomu, aby se od Československa odvrátily. Odvrátily se stejně, ale za cenu zostuzení. To si ovšem uvědomovala jen malá část politiků. Většina vnímala opuštění Československa jako „rozumný postup“. Když se po obsazení českých zemí i Polska formulovala zahraniční vláda, neměl Beneš situaci vůbec usnadněnou nějakým pocitem špatného svědomí Velké Británie, ani Francie. Nikdo se příliš nehrnul opuštěným a obětovaným Čechům pomáhat. Ostatně Francie padla krátce po Polsku jako další z Hitlerových obětí. A propos, Češi, kteří přišli vytvořit v Polsku nové legie, jako jediní cizinci skutečně zasáhli do bojů Poláků proti Hitlerovi. Ty boje ale trvaly velice krátce.

Sobecké sledování vlastních zájmů

Před válkou tedy každá země postupovala sobecky, sledujíc vlastní zájmy. Sovětský svaz pochopitelně nebyl výjimkou. Bohužel, pouze jeho zájmy se dnes u nás sledují kriticky. Co činili jiní, to vše je odpuštěno. Jsou to přece naši spojenci, že? Jisté je, že se SSSR snažil získat pro spojení proti Hitlerovi západní demokracie a že neuspěl. Především Velká Británie kalkulovala s tím, že obě totality, nacistická a bolševická, se zničí navzájem. Spojené státy vesele obchodovaly s Hitlerem. A nebyly v tom ani zdaleka samy. Sledovat cesty peněz i zboží před touto válkou to je možná ještě větší dobrodružství, než vypátrat cesty zbraní z municiho skladu ve Vrběticích.

Své zájmy sledovala protihitlerovská koalice také v průběhu války. Američané a Britové otevřeli druhou frontu v Evropě až po mnohonásobné urgenci Stalina, doslova za pět minut dvanáct. Hlavní německé síly už byly rozdraceny na východní frontě. Sověti osvobodili celé svoje území a přenesli boje do Evropy. Teprve tehdy se Spojenci vylodili v Normandii. Churchill kalkuloval s tím, že čím větší ztráty bude mít Sovětský svaz, tím slabší budou jeho poválečná situace i vyjednávací pozice. Proto Spojenci do Normandie nespěchali. Stalin věděl už dlouho před koncem války, že jeho spojení se Západem skončí okamžitě s podpisem německé kapitulace. Jestliže Stalin nějakou dobu důvěřoval Hitlerovi, pak svým západním spojencům nevěřil ani vteřinu. A nejenom, že skončí křehké a účelové spojení, ale že se Spojenci obrátí proti SSSR. Zejména Churchill neměl Sověty v lásce, třebaže byl schopen oceňovat hrdinství Rudé armády. Proto se Moskva musela pokusit vybudovat si na západě ochranné pásmo satelitů. Na prvním místě se jednalo o bezpečnostní opatření, teprve až ve druhém plánu o šíření komunismu bolševického typu. To ale mělo počkat do doby, než se SSSR vzpamatuje z ohromných materiálních škod a vysokých ztrát na životech.

Není vůbec přehnané tvrzení, že každá rodina v Sovětském svazu někoho ztratila ve válce. Pro památku těchto obětí je Velká vlastenecká válka i v současném Rusku považována za svatou válku a jako taková představuje nedotknutelnou vzpomínku. S hlupáky, kteří poškozují památníky Rudé armády nebo oslavují fašisty, se tehdy opravdu nepočítalo. Někdo takový byl naprosto nepředstavitelný i v předlistopadovém Československu. Bývalý režim vtlačoval lidem do hlav leccos, ale alespoň elementární úctu vůči osvoboditelům sdílelo veškeré obyvatelstvo naprosto dobrovolně.

[4]

Ve válce postupně odpadaly všechny bývalé fašistické a nacistické státy. Byly osvobozovány Rudou armádou nebo Spojenci a jejich fašistické a nacistické vlády se hroutily jako domečky z karet. Všichni bývalí spojenci Hitlera chtěli na tuto kapitolu dějin co nejrychleji zapomenout. Jugoslávii osvobodili Titovi partyzáni, chorvatští Ustašovci byli poraženi. Část emigrovala do USA, část se později usadila v Německu i jinde po světě. Myšlenky na samostatné Chorvatsko mající nadstandardní vztahy s Německem ale zůstaly. Objevily se znovu v čase, kdy Chorvatsko spolu se Slovinskem vyhlásilo nezávislost na Jugoslávii. Není vůbec žádným překvapením, že prvním státem, který tyto samostatné republiky uznal – čímž předznamenal i konec Jugoslávie – bylo Německo.

Následovaly Rakousko, Vatikán a další. Zajímavé je, že Katalánsko nechce uznat nikdo. Jaký je v tom rozdíl? Soudím, že státy se rozpadají nejsnáze, existuje-li k tomu jejich rozpadu cizí objednávka. Cizí zájem. Chybí-li cizí zájem, pak je ponechána vládám možnost udělat si doma pořádek. A to třeba i velice tvrdým způsobem. Když cizí zájem existuje, pak média hlavního proudu prohlásí vzbouřence za národně osvobozené hnutí a vysloví jim podporu. Veřejné mínění se ocitne na straně secesionistů a proti státu, jenž je uznán za utlačovatele. No, a když se opravdu „daří“, pak zasáhne NATO a ujme se bombardování „s humanitárním cílem“. To se sice nijak neliší od obyčejného barbarského bombardování, ale o tom se už nemluví.

Dějiny nikdy neodcházejí do minulosti

Pokud někoho překvapuje, že na straně proti Rusku a prozápadně vystupující Ukrajiny se angažují následovníci ukrajinských fašistů, tedy Banderovců, pak je to jen proto, že nezasazuje současné události do jejich historického rámce. Dějiny nikdy neodcházejí do minulosti, ale jsou vždy připraveny vystoupit z temnot, jakmile se naskytne nová politická objednávka. Proto tolik démonů tak často uniká z pandořiných skříněk.

Všechny velmoci se tedy už v průběhu druhé světové války velice pečlivě staraly o zabezpečení svých zájmů. Spojené státy zavětrily příležitost ke světovládě a jedině z toho důvodu opustily svoji izolaci a vstoupily do války. Velká Británie ztratila pozici světové velmoci, a tak se přisála i se svými tradičními animozitami (například vůči Rusku) k USA. A v této pozici zůstává dodnes.

Francie se za Charlese de Gaulla pokusila obnovit ztracené mocenské i koloniální impérium a chtěla vystupovat samostatně. Byla velice motivována obrovskou ostudou z válečné porážky i vichistické kolaborace. Obě rány zasáhly Francouze podobně jako mnichovský syndrom Čechy. Jenomže, Francouzi dokážou své dějinné maléry házet docela snadno za hlavu. Naproti tomu Češi si nechají vsugerovat pocit viny za poválečné vyhnání či odsun Němců natolik, že Německu ani nepřipomínají válečné reparace za šest let vykrádání Čech a Moravy, za mrtvé, ponížené, zraněné.

Posléze Francie přijala francouzsko-německé smíření v podobě Společenství uhlí a oceli, jež bylo předchůdkyní EU. Zatím ovšem propukla studená válka mezi západním kapitálem a SSSR, respektive už byla v plném proudu. Svět se stal bipolárním. Spojené státy se pustily do série válek (Korea, Vietnam) a Sovětský svaz se snažil o rovnováhu sil. Spojené státy po válce získaly německé jaderné fyziky, takže vyrobily atomovou bombu dříve než Sověti. Německá věda oslavila svůj triumf ve Washingtonu. V Hirošimě a Nagasaki vyslala Amerika především varování světu, že kdo se bude vzpírat její vůli, ten může skončit v atomovém hříbu. Tak jako ve středovku byli veřejně mučeni odsouzenci tím nejbrutálnějším a nejohavnějším způsobem, při kterém i sami soudci omdlávali, což ale nebylo primárně určeno snahou týrat odsouzence, ale odstrašujícím divadlem pro přítomné, tak úplně stejně nabídl Washington příšernou podívanou světu, aby jej vystrašil svou mocí. Od této chvíle chtěly být Spojené státy vládci celé planety. Byl tady ale ještě Sovětský svaz, ona jediná velmoc, se kterou nikdy nechtěl Západ příliš počítat. Byla to podřadná velmoc, východní a asijská, byla to velmoc slovanská, zatímco do rodiny patří jenom velmoci anglosaské nebo velmoci, jejichž rodokmen začíná ve Franské říši u Karla Velikého. Prostě jenom dědicové západořímského impéria, zatímco Rusko se posadilo na trůn byzantský. Quel malheur!

Moskva varování pochopila a vyvinula vlastní atomovou zbraň. V USA popravili manžele Rosenbergovi. Stalo se tak v politickém procesu tři roky po popravě doktorky Horákové také v politickém procesu v tehdejší Československu. V USA a v západní Evropě měli strach ze šíření komunistického modelu jako alternativy vůči kapitalismu. V USA vzplál hon na čarodějnice (mccarthismus 1946 až 1956), souboj mezi západním kapitálem a hrozbou komunistické alternativy,

který se ovšem propojil se starými mocenskými a geografickými konflikty, zuřil na všech frontách „studené války“, která na různých místech planety nabývala horkých forem. Korea, Vietnam a jiné. Hon na čarodějnice probíhal na Západě i na Východě. Ve Francii a v Itálii komunistické hnutí nebezpečně posílilo. Mnozí intelektuálové nabývali hrozivě levicových forem. Ve Francii, v Itálii i ve Španělsku se točily filmy velice kritizující kapitalismus, americký způsob myšlení, života, práce. K tématům filmařů patřila korupce na vysokých místech i v policii. Západní kapitál se bál.

Obsazení Československa z vůle Moskvy v roce 1968 bylo jen jedním z mnoha bojišť této studené války. Tato válka v současné době nabyla nových forem. Spojené státy po přibližně dvou desetiletích dominance, kdy po pádu SSSR, si užívaly možností absolutní celoplanetární zvůle, se v posledních letech musí smířovat s obnovením multipolarity. Jednou z mocností, které účinně brání USA v jejím planetárním vládnutí, je také Putinovo Rusko. Proto se USA a Velká Británie za pomoci tradičních nepřátel Ruska, především Polska a Pobaltí, snaží zničit vzpomínku na tu část dějin druhé světové války, ve které mají západní mocnosti tuny másla na hlavě a kde naopak vychází role Sovětského svazu jako přinejmenším logická a dokonce i hrdinná.

Na Západě se už dávno netočí filmy se sociální tematikou, filmy, které pranýřují vysokou politiku, korupci, které by si braly za téma obrovskou síť elektronického špehování a pokusy o oslabení svobod, práv a demokracie. Umění ve filmu i v literatuře jakoby odvrátilo tvář od reality. A poprvé v dějinách nestojí proti ziskům, bezohlednosti, sobectví a kariéře, které byly v každé společnosti a vždy, žádný morální a mravní kánon, který by toto pranýřoval. Nikdo už nevybízí ke statečnosti, cti, vlastenectví, šetrnosti, k míru. Poprvé v dějinách má sobectví cestu úplně volnou a žádný kazatel nehrozí sobci a kariéristovi ukazovákem.

Kdo v České republice tvoří rusofobní kruhy? A s jakým cílem?

Ocitáme se ale nyní před otázkou, kterou jsem už naznačil v úvodu. Kdo v České republice tuto rusofobní strategii USA a Velké Británie podporuje a proč tak činí. Role jsou zde ale rozděleny poměrně jasně. Na jedné straně stojí rusofobní kruhy a jejich média, na straně druhé jsou oběti jejich manipulace. Poměrně snadno definovanou část rusofobní skupiny tvoří kolaboranti. Ti prostě spolupracují s tím, od koho čekají odměnu. A je docela jedno, v čem ta odměna spočívá. U této skupiny je její motivace velmi prostá. Vedle kolaborantů, kteří se z neznámých důvodů snaží pomoci západnímu kapitálu v jeho snahách dostat se na krk ruským energetickým zdrojům, ovládnout ruskou ekonomiku, zmocnit se bohatství země, vědeckého potenciálu, pracovní síly, trhů a odbytišť, jsou ale lidé, kteří mají vůči Rusku odpor z pouhých ideologických důvodů. Někteří považují Rusko stále za bolševickou zemi, kterou nenávidí jaksí dědičně. Další Rusko nenávidí, protože v něm tuší opak Západu. A jelikož oni Západ (zejména USA) adorují, pak o to více Rusko nesnášejí. Je zde přítomen onen starý předsudek Západu vůči „asijskému Rusku“ a vůči Slovanům obecně.

Lidé, kteří se nějakým způsobem identifikují se Západem nebo se cítí být potomky rakouské šlechty či prvorepublikové buržoazie, zdědili pocit, že Rusko rozhodně nemělo ve druhé světové válce vyhrát. Stará teze československých průmyslníků a bankéřů, podle které Hitler alespoň nebral majetky, zůstává tak nějak přítomná v jejich krvi i dnes. Dá se říci, že by se tito lidé docela šli s německým protektorátem.

Velkou skupinu rusofobů pak tvoří prostě aktivisté, kteří se narodili a byli vychováni po celý život v duchu prozápadním, což si automaticky spojili s antagonismem vůči Rusku. Tito lidé nikdy nepoznali na vlastní kůži život v takzvaném socialistickém Československu, ve kterém se nomenklaturní kádry KSČ snažily zavděčit Moskvě přibližně stejným způsobem, jakým se oni snaží vysloužit si pochvalu Washingtonu, případně některé jiné západní metropole. Znají socialismus

a Sovětský svaz z vyprávění a byli vychováni televizí, novinami a internetem, a to skoro výlučně jen těmi médii, která razí kriticky prozápadní a rusofobní ideologii. Takže vlastně je to velká smůla. Řečeno biblicky, „nevědí, co činí“.

Je zvláštní, kolik lidí nedokáže přemýšlet bez antagonismů. Protiklad Východ – Západ je v posledních letech všudypřítomný. Pokud snad některý politik nebo novinář zcela výjimečně nezastává vyhrčeně protiruské a protičínské postoje, je ihned označován za proruského, který chce táhnout Čechy zpátky na Východ. Ti, kteří je zatahli „zpět“ do německého ekonomického a zájmového prostoru, nikomu nevadí. Málokdo neuvažuje v dimenzích Východ versus Západ. Málokoho napadá, že by Češi mohli být konečně sami za sebe.

Frontální útok těchto rusofobních kruhů na dějiny druhé světové války souvisí se stejně aktivním bojem proti českému vlastenectví. Cílem útoku na české dějiny (vedenému nejčastěji formou zapomínání a nepřipomínání) je odstranění hrdosti na samostatnost a na vynikající činy národa. Jen národ bez dějin a bez národní hrdosti se může rozplynout beze zbytku ve větším celku. Třeba v „evropanství“, jaké ale neexistuje. Není-li evropanství, může se odnárodněný člověk cítit být příslušníkem jakési indiferentní moderní masy, jaká se obejde bez kultury a vlastně úplně beze všeho, nač si potrpěly starší generace napříč staletími. Člověk bez národa, bez kultury, bez vlastenectví, bez dějin, bez přemýšlení, a hlavně bez osobní hrdosti a statečnosti, je vlastně sotva víc než součástka systému. Je snadno vyměnitelný, odstranitelný, hodný zapomnění.

A nyní se dostáváme k početně nejrozsáhlejší vrstvě, která vnímá Rusko negativně, mnohem negativněji než země, které českému národu skutečně uškodily nebo alespoň nepomohly v dobách nejtěžších. Tuto vrstvu, do které je rusofobie zasévána uměle a soustavně po dobu 32 let, tvoří lidé, kteří důvěřují zpravodajství a publicistice médií hlavního proudu, zejména médií veřejné služby. Většinou se zároveň nezajímají o dějiny, geografii a o politiku a nehledají alternativní zdroje informací, které jsou většinou podstatně objektivnější než výše zmíněná média.

Současná mediokracie spojená s nejhlubším úpadkem politiky a oligarchií znehodnocenou demokracií usiluje v podstatě o něco velmi podobného, co ovládalo myšlení většinou nevzdělaného obyvatelstva středověku. Tehdejší člověk věděl o světě „za humny“ jen to, co mu o něm sdělil kněz, kazatel, farář, mnich. Lidé, kteří sami nepátrají po dějinách a nesnaží se porozumět politice, jsou vystaveni manipulaci médií, která o nic jiného než o manipulaci s lidmi neusilují. Kdo se pohybuje mezi lidmi v nejrůznějších sociálních, profesních, vzdělanostních a jiných vrstvách, ten s hrůzou zjišťuje, u jak velkého množství lidí je jejich politický názor pouze a jedině odrazem názoru, který emitují a pořád dokola opakují média, jakým on důvěřuje.

Velice markantní toto bylo a zůstává v průběhu covidové pandemie. Vliv médií, které lidé sledují, má v podstatě absolutní vliv na to, zda se lidé chtějí očkovat nebo ne, zda dodržovali a dodržují opatření vlády, co si o nich myslí a co očekávají od budoucnosti. Středověk by byl s člověkem 21. století navýsost spokojen! Nemá vůbec smysl ptát se mnoha lidí na to, co soudí o vrbětické kauze. V ČT a na *Seznamu* či v *Respektu* říkají, že výbuch způsobili ruští agenti. A basta! Nikdy nikdo nikomu nepředložil ani jediný důkaz, jenomže tato média tvrdí, že to udělali Rusové. A říkají to i politici, kteří zastávají vysoké funkce. Hlasu jiných není dopráno sluchu. Hlavně to říkají tito lidé pořád a média jim k tomu poskytují obrovský prostor. A když člověk neustále slyší, že to udělali Rusové, tak sám přestane žádat důkazy a věří, že to opravdu udělali Rusové. Když mnich řekl, že z tohoto obrazu mučedníka včera vytékala krev, věřící tomu uvěřili. Dost možná nikoho nenapadlo žádat důkaz, aspoň kapku té krve. Středověká metoda indoktrinace k obrovské škodě lidstva proklouzla dírou v plotě do 21. století, a zdá se, že půjde s lidstvem až do jeho úplného konce. Lidé se z nějakého neznámého důvodu nechtějí dobrat pravdy.

Ubránit se indoktrinaci asi představuje obrovskou práci každého člověka na vlastním sebevzdělávání.

Spolehnout se na média hlavního proudu, to je ta úplně nejhorší cesta k poznání. Jestli se má česká společnost obrodit, pak se musí vydat cestou sebevzdělávání, neboť téměř vše, co údajně poskytuje informace, bylo už zasaženo nákazou. Ve veřejném komunikačním prostoru navíc vládou simplifikace. Všechno je buď černé, nebo bílé. Kdo chce uvažovat jinak, přesněji, ten se musí vlivu především médií veřejné služby, ale také zprávám na *Seznamu* nebo v *Respektu* opravdu důsledně vyvarovat.

Poznámky:

[1] Palacký líčí celé české dějiny jako permanentní boj s Němci. Když Slované začali přicházet do střední a jižní Evropy, představovali vzhledem k početnosti svých kmenů a jejich lidnatosti smrtelnou hrozbu pro kmeny germánské a keltské, které byly na tomto území usazeny. Odtud pramenila urputná a bohužel i úspěšná snaha východofranských králů a pozdějších králů a císařů středověké římské říše Slované obracet navzájem proti sobě a využívat jejich knížat získaných slibem různých privilegií pro svá tažení proti Slovanům v Pomořanech a v Polabí. Velkou pomocí pro ustavení středověké římské říše bylo křesťanství. Přijetí křtu jaksi povyšovalo pohanská knížata a činilo je součástí křesťanského univerza. Poněkud to připomíná moderní snahu národů bývalého sovětského impéria přijmout takzvané „západní hodnoty“. A to rovněž i za cenu ztráty suverenity. Slované po svém příchodu obsadili mnohá území v nynějším Německu. Enklávy v Sasku, Braniborsku i v Bavorsku. V obojí Lužici se usadily kmeny Lužických Srbů, jediné, jejichž zbytky přežívají v Německu ještě i dnes. Básník Kollár, když odešel do Jeny, ocitl se mezi Slované. Jeho Slávy dcera nevznikla náhodou. J. S. Bach, který působil v Lipsku, nacházel v polovině 18. století v okolí města slovanské vesnice. Když v 9. století pronikli Maďaři do Panonie, výsledkem jejich usazení se ve střední Evropě nebyla jen zkáza nejednotné a vnitřními spory sužované Velké Moravy, ale především vražení obřího klínu mezi západní Slované a Slované jižní. Maďaři takto de facto znemožnili případné úsilí o integraci Slovanů vedenou severojižním směrem. V samotné Panonii přitom žily slovanské kmeny integrované do Velké Moravy. Cesta ke Slovincům, Chorvatům a Srbům byla původně otevřená. Národní buditelé se v podstatě snažili nalézt přetrženou niť a znovu ji navázat alespoň formou nejužších kulturních kontaktů. Tohle úsilí přetrvalo až do časů Masarykovy první republiky, kdy československé kontakty s jižními Slované byly velice intenzivní. Dnes slovanská vzájemnost z mnoha důvodů ztratila svoji přitažlivost, nicméně především rusofobní a anti-vlastenecké kruhy se přesto snaží vymýtit i nejmenší vzpomínku na příbuznost a podobné zájmy slovanských národů. Plně přijímají za své despekt, kterým západní Evropa jako dědička Karla Velikého a krále Artuše vždy vnímala Slované obecně. Tito odnárodnění anti-vlastenci se za Slované samozřejmě už nepovažují.

[2] Byl jsem v té době na studiích v Olomouci, kde měli Sověti posádku. Vídal jsem tam pravidelně dva vojáky na stráž u vchodu do budovy štábu. Občas jsem potkal sovětského důstojníka, jak si šel nakoupit do „univjermagu“, malého obchůdku vedle štábu, a tu a tam projela městem kolona vozidel. Žádné špacírování důstojníků městem, žádné návštěvy v restauracích a kavárnách. Nikdy nikdo v kině, divadle či na koncertě. V podstatě byli téměř neviditelní. Řekl bych, že s americkou okupací Vietnamu v téže době se to asi nedalo srovnat. Primátor Prahy, starosta Prahy 6 a starosta Řeporyjí budou ale asi jiného názoru. Nejspíš proto, že v té době nebyli na světě, nanejvýš tak v mateřské škole.

[3] O Rakušanech se žertem povídá, že umí skvěle manipulovat s původem některých osob. Tak se Rakušanům podařilo přesvědčit svět, že Beethoven byl Rakušan (Vídeňák), ač se narodil v Bonnu. No, a že Hitler byl Němec, ač se narodil ještě na rakouském území, nedaleko Salzburgu. Vlastně takto byl krajan Mozartův. Jak se zdá, jedna země umí rodit báječné ovoce, stejně jako shnilé plody.

[4] Oblíbenou součástí rusofobní propagandy je připomínání excesů, ke kterým docházelo ze strany

některých vojáků Rudé armády na osvobozených územích. Toto nikdo nezpochybňuje, ani neomlouvá. Na druhé straně se ale žádný z rusofobů nesnaží vložit tyto skutky, které ale rozhodně nebyly pravidlem, do kontextu situace vojáků, kteří mnohdy strávili tři nebo čtyři roky na frontě, zatímco jim do zákopů přicházely dopisy o vyvraždění celých vesnic Němci. A mezi zavražděnými byli jejich nejbližší. Nepředstavitelné krutosti války, špína, krysy, nedostatek jídla i výstroje, četná zranění, každodenní pohled na mrtvé kamarády, pro které byli tito vojáci často sami ochotni riskovat život, toto a mnoho jiného, co si dokáže představit jen někdo, kdo byl sám ve válce, tvořilo celé jeviště příběhu zvaného válka. Ne nadarmo Hemingway, který válku na vlastní kůži zažil, doporučoval zastřelit každého, kdo válku vyvolává. A hodně podobný názor měli i Barbuse, Remarque, Jünger, Arnold Zweig, Simonov, Grosman a další spisovatelé, kteří válku poznali z vlastní zkušenosti. Kritizovat od pasu, bez znalosti věci, bez ochoty jen si představit vše, co provázelo takovou válku, toto je nepřiliš čestný přístup. Ostatně, se zdá, že si rusofobové opravdu nedokážou válku představit ani ve snu, jinak by nedělali tolik práce proto, aby došlo k další.

Autor: Ivo Šebestík

Zdroj: <http://www.novarepublika.cz/>